

ja savu rūpniecību būtībā ir slēgusi vairāku gadu laikā, kopš sabruka PSRS, un līdz ar to bāzes atskaites punkts ir ļoti zems. Tieši tāpēc par lielākajiem CO₂ emitētājiem jeb *vainīgajiem* tiek nosaukta lauksaimniecība un transports. Ja ķeramies pie CO₂ izmešu samazināšanas lauksaimniecībā, tad jāpadomā, vai spēsim pat paši sevi nodrošināt ar Latvijā ražotu pārtiku. Vai Latvijā ražota pārtika būs konkurētspējīga? Latvijas pārtikas eksports var sarukt, bet pārtikas imports pieaugt. Kādas varētu būt pārtikas cenas, ja jau pašlaik ap tām ir liela kņada?

Kas tad vēl rada riskus?

Pavisam nesen publiski izgaismojās tāds Gaisa aizsardzības likumprojekts, kas jau tā kā uzrakstīts, bet īsti vēl nav izgājis lēmumu pieņemēju vērtēšanu. Lai arī daļa sabiedrības par to, iespējams, nav pat dzirdējusi, kur nu vēl izlasījusi un sapratusi, kādus riskus tas rada, tomēr pārtikas pārstrādātājos tas rada bažas un kārtējos riskus par ilgtspējīgu attīstību. Kāpēc? Ļoti vienkārši – Latvijā daudzās vietās, tostarp Rīgas, piemēram, tādu mikrorajonu kā Sarkandaugava, Purvciems, Pļavnieki varenība vēsturiski bāzējās uz rūpniecām, kuras, augot apdzīvotām vietām, pēkšņi no nomales ir nokļuvušas teju vai apdzīvotās vietas centrā vai ļoti tuvu tam. Protams, neviens jau skaļi nesaka, ka daudzviet šādu prasību rezultātā attiecīgā ražotne būtībā būs jāpārnes, kas prasīs miljoniem un pat desmitiem miljonu milzīgas izmaksas. Vai tas patiešām ir Latvijas interesēs? Vai šāda normatīvā akta projekta gatavošana ir pietiekami pārdomāta, lai neradītu šķēršļus un riskus tautsaimniecības attīstībai Latvijā?

Kāpēc rūpnīca no pilsētas būtu jāpārceļ, ja likumprojekts neko tādu neprasa?

Tiešā veidā patiešām neprasa, un nav pat runas par to, ka kāda ražotne būtu jāceļ ārā no pilsētas un šim mērķim jābūvē jauna infrastruktūra – elektrībai, ūdenim, kanalizācijai, kas prasa milzīgas papildu investīcijas. Jebkura pārtikas un arī dzīvnieku kopapstrādes ražotne, pat tāda, kas aprīkota ar labāko pieejamo tehnoloģiju, dažādiem filtriem, tomēr rada gaisa piesārņojumu, citiem vārdiem sakot, ir smaka un atsevišķu rūpniecību gadījumā – arī kondensāts. Šādu ainu varam ieraudzīt ne tikai kādās atsevišķās pilsētās, bet pat Rīgā. Un kas no tā? Bet, ja apkaimē dzīvojošie cilvēki, kuri paši un arī viņu radnieki, kā arī draugi nestrādā attiecīgajā uzņēmumā, var rakstīt sūdzību un lūgt vietējo varu *pieņemt attiecīgus mērus*. Protams, vietējās pašvaldības ievēlētie deputāti var atrast veidu, kā neko nedarīt un *mērus nepieņemt*, taču tajā brīdī viņi riskē ar savu politisko karjeru. Vai ievēlētie deputāti vēlēšies atdot vietu citiem, kuri būs solījuši klausīt šiem iedzīvotājiem, kuri

aicināja *pieņemt mērus* pret attiecīgo ražotni? Tāda iespēja pastāv, bet nekādas garantijas un apdrošināšanas pret šādu situāciju nav. Vai šādi riski ļauj īstenot ilgtspējīgu saimniekošanu? Nebūt ne! Tie rada tikai draudus un riskus, un vienlaikus attiecīgās ražotnes īpašniekiem var rasties kāre neveikt nekādas investīcijas un darbināt rūpnīcu līdz tam brīdim, kamēr to ļauj darīt, – faktiski maksimizēt peļņu un nolemt ražotni slēgšanai pēc kāda laika. Bet tas nozīmē gan darba vietu zaudēšanu, gan arī samaksāto nodokļu trūkumu valsts budžetā gan tieši no konkrētās ražotnes, gan ar to saistītajiem izejvielu piegādātājiem un pakalpojumu sniedzējiem. Vai tas ir Latvijas sabiedrības interesēs? Šaubos! Tas varētu būt konkurentu, jo vairāk ārvalstu biznesa interesēs – *palīdzēt* aizslēgties, tādējādi gūstot papildu tirgus paplašināšanas iespējas uz aizslēgto ražotņu rēķina. Ar labiem nodomiem radīts normatīvā akta projekts var būtībā pašu sabiedrību padarīt daudz nabadzīgāku, un, ja jau pašlaik ir jāsamazina valsts budžeta izdevumi, jāsamazina nodokļu atvieglojumu apmērs, jāpalielina esošo nodokļu likmes vai jāievieš jauni nodokļi, tad ko darīsim brīdī, kad ļoti lieliem un darbaspēka ietilpīgiem ražotājiem nāksies risināt gaisa aizsardzības likumprojekta rēbusu? Ak jā, un, protams, vēl jau cilvēki, kuri pilsētās siltumam izmanto nevis centralizētās siltumap-

Saprātīga, izsvērtā pieeja, izprotot vietējo, specifisko situāciju, nevis akla pakļaušanās un ikvienas Briseles iegribas bezierunu izpildīšana.

gādes sistēmu, bet gan paši kurina savas krāsnis, kā resursus izmantojot kokskaidu granulas, briķetes vai, vēl jo vairāk, malku, nav aizdomājušies, ka šis projekts var arī liegt to darīt. Faktiski tas nozīmētu *skursteņa* nodokli, vēl jo vairāk, ja tiek nemītīgi no dažādām pusēm *draudzīgi* Latvijai atgādināts, ka tai jāsamazina CO₂ izmeši. Un pat iepriekšējās pašvaldību vēlēšanās kādā pilsētā politiskais spēks solīja īstenot pasākumus, lai 2030. gadā konkrētā pilsēta būtu brīva no CO₂ izmešiem – tātad bez rūpniecības, ar *skursteņu* nodokli un bez cilvēkiem, jo cilvēks taču elpo un tātad rada CO₂. Var jau ironizēt, ka priekšvēlēšanu programmās var sarakstīt jebko, bet tas rada nedrošību par nākotni, kas nebūt nevicina prognozējamību un, vēl jo vairāk, nerada vēlmi veikt papildu investīcijas, lai paplašinātos, ražotu preces ar augstāku pievienoto vērtību, vairāk samak-

7 VIETAS
PEUGEOT 5008 no € 33 300
 IZVĒLEI HIBRĪDS, PLUG-IN UN 100% ELEKTROMOBILIS
 AMSERV KRĀSTĀ (ADAM AUTO SIA)
 AUTOCENTRS RĪGĀ, KRĀSTĀ 66

5008 Hybrid 145 e-DCS6 vides dati (WLTP): 5.8l/100 km; CO₂ izmeši 131 g/km.
 Akcija 30.06. – 31.07.2025. vai kamēr auto ir noliktavā. T: 6707 6000; kresta@amserv.lv

AMSERV

